

A SZTALIN-SZOBOR MELLVÉDJÉN: (balról jobbra). Hegedüs András, Harustyák József, Dobi István, Rákosi Mátyás, Gerő Ernő, Farkas Mihály, Révai József, Hidas István, Horváth Márton, Rónai Sándor, Kristóf István, Kiss Károly, Földvári Rudolf, Apró Antal és Piros László elvtársak

HÁROM BOLDOG NAP

Csütörtök délután még mindenki az eget kémlelte. Másfélmillió ember, egy egész város aggódott: milyen lesz az idő? Az ég szürke volt, hatalmas, vízszintű felhők rohantak délkeletnek, szél vágatott az utcákon s hajtotta maga előtt az esőt. Mintha november lehellete érintette volna meg a borzongó fákat, a haragosan hullámzó Dunát.

Milyen lesz az idő? Az emberek nem akartak belenyugodni, hogy a háromnapos ünnep dühös szelekkel, hirtelen lecsapó záporokkal érkezik majd s a pihenés, szórakozás ezernyi tervét keresztülhúzza a váratlanul beköszöntött májusi ősz. Mindenki az időről beszélt. Alkalmi szakértők támadtak, akik azt magyarázták, hogy a szél hajnalban szokott megfordulni s rövid negyedórák alatt letörli a felhőket az égről. Mások arra figyelmeztettek, ha az eső nyugati-keleti irányban, ferdén esik, az jót jelent. Ha a kémények füstje egyenesen száll: sütni fog a nap. Ha a szél nem állandóan fúj, hanem hosszú lökésekkel rázza a fákat: utolsó erejét adja ki. Ha éjszaka az ég széle világosabb, mint a közepe, a hőmérséklet másnap emelkedik...

Az eső esett ferdén és egyenesen. A kémények füstje ide-oda csavargott. A szél fújt állandóan és hosszú lökésekkel is. Az ég széle lehet, hogy világosabb volt, mint a közepe, de sehol sem látszott rajta csillag. Az emberek mégis reménykedtek. Május elsején mindig süt a nap... Az egész város hitt abban, hogy holnapra megáll a szél, eltakarodnak a felhők. Megszoktuk, hogy amit nagyon akarunk, az sikerül, amiben bízunk, valóra válik.

Május elseje reggelén, másfélmillió ember öröme, kiderült, ragyogott a nap a kék égen.

Vajdahunyad vára előtt,

ott, ahol Anonymus krónikás fekete ércalakja ül a városligeti fák alatt, magas, szőke fiatalember ácsorog s nem tudja, nevéssen-e vagy bosszankodjék. Körülötte kis csoport, férfiak, nők, felvonulásból visszatérő emberek. Van közöttük egy kis szemüveges öreg, vasalt, tiszta kék overallban, rámutat a fiatalemberre s komolykodó arccal, mosolyát rejtve mondja:

— No nézzük... ilyen erős, nagy ember, miért nem megy a nehéziparba?

A szőke fiatalember nevet:

— Mondtam már, bácsikám, nem én vagyok az...

— Magánál a felirat, le sem tagadhatja. Csak azt tudnám, hogyan választotta éppen ezt a szakmát. Mert, hogy ilyen nagy, erős ember...

Mindenki nevet. A magas, szőke fiú kezében ugyanis a következő szövegű tábla látható:

»A kerület legjobb óvónője.«

Újabb kíváncsiak érkeznek. Az öreg tovább csipkelődik, a fiatalember tréfás kétségbeeséssel magyaráz. Az történt, hogy a felvonulás után együtt indult hazafelé a kerület legjobb óvónőjével. A büffésátor előtt a lány egy pillanatra kezébe nyomta a táblát és elszaladt óriáskiflit venni. Hogyan, hogyan nem, elvesztették egymást. A fiú azóta tüvé tette a környéket, a virslihegyek, zsemlyetornyok vidékét, de a lány még nem került elő. A kíváncsiak kérdezősködtek. Milyen volt? Alacsony, barna, könnyű megismerni. Koszorúba fonva viseli a haját. A szemüveges öreg kutatóexpedíciót szervez. Maguk hárman mennek arra, mi négyen erre. A büffésátornál hirtelen előbukkan egy lány, haja koszorúba fonva, kezében két óriáskifli. A kutatóexpedíció megtorpan, ölekezés, nevetés, a két kiflit szétosztják a találkozás örömeire, aztán az öreg meghívja az egész társaságot egy pohár sörre.

— De a táblát adják ide s az után igazodjanak, nehogy még egyszer elveszítsék egymást.

Magasba emeli a táblát, amely arról tanúskodik, hogy ebben a pillanatban ő a kerület legjobb óvónője.

Sallai Imre utca, este

Ring a tánc, forog hatalmasan. A házsámkok felett lampionok ragyognak. Mintha az egész városnegyed úszna a zene lágy hullámain, tetőkig csak a jókedvű keringő. A vízszaverődő reflektorsugárban felvillan egy-egy arc, egy-egy mosoly. Huszárcsákó, rakott parasztszoknya, ünnepre készített fehér ing, ipari tanulók egyenruhája kavargat a zsongó, szétváló, összeczáruló tömegben. A kapuk előtt

kispadon, konyhaszéken, zsámolyon ülnek az idősebbek, nézik a táncot.

— Azt mondják, operabál is van — mondja az egyik asszony, a tizenhatos számú kapuban.

— Milyen operabál? — kérdik.

— Hát az Opera előtt. Azt mondják, na-

UTCABAL A FOVAROSBAN május elsejének estéjén

(Magyar Fotó — M...)

Egy szép fiatal lány a Magyar Repülő Szövetség sorában (Magyar Fotó — Molnár Edit felv.)

MAGYAR-KOREAI BARÁTSÁG Budapestben, május elsején, a nemzetközi munkásosztály nagy ünnepén (Magyar Fotó — Tóth József felv.)

BÜSZKEN VISELI a francia nép nagy fiának. Duclosnak nevét az újpesti bányagépgyár, amelynek dolgozói termelési sikerekkel akarnak méltóvá lenni névadójukhoz (Magyar Fotó — Vadas felv.)

